

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 sierpnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił R. K. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca nie udowodnił na dzień 1 stycznia 1999 roku wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze stażu pracy. ZUS uznał pracę wykonywaną w szczególnych warunkach w wymiarze 5 lat 23 dni - w okresie 17.11.1975r. do 14.02.1977r. w Przedsiębiorstwie (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością oraz w okresie 7.03.1977r. do 31.12.1980r. w Przedsiębiorstwie Państwowym (...).

ZUS uznał staż sumaryczny w wymiarze 29lat 2 miesiące 1 dzień

/decyzja - k. 31 akt emerytalnych ZUS/

R. K. w dniu 21 września 2015roku,działając za pośrednictwem profesjonalnego pełnomocnika, złożył odwołanie, wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do emerytury. W uzasadnieniu

wskazał, że kwestionuje niezaliczenie do stażu pracy,wykonywanej w warunkach szczególnych,okresu zatrudnienia od dnia 1.01. 1981r do dna 31 .05.1991r., w Przedsiębiorstwie Państwowym (...) oraz okresu 2.05.1975r. do 30.10.1975r. w (...) Spółka z ograniczona odpowiedzialnością .

podnosząc, że pracował zawsze w PP (...) jako pracownik fizyczny , naprawiając pojazdy mechaniczne tj.wykonywał prace mechanika samochodowego w kanałach remontowych, zarówno w okresie uznanym przez organ rentowy za prace w szczególnych warunkach,jaki w okresie nie uznanym, gdy pełnił dodatkowo funkcję brygadzysty, co nie zmieniło charakteru jego pracy.jedyna różnica była taka, że stał na czele zespołu (łącznie z nim 4 osoby), pracującego na akord i rozliczanego w systemie akordowym .

/odwołanie– k. 2 – 5/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 15 października 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał argumenty tożsame z przytoczonymi w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. ZUS podniósł, że zaskarżoną decyzją nie rozpatrywano okresu zatrudnienia od 1.01.1981r. do 31.05.1991r. w Przedsiębiorstwie Państwowym (...) jako okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, ponieważ nie przedłożono dowodów potwierdzających fakt wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Natomiast staż pracy w (...) K. – spółka z ograniczoną odpowiedzialnością uwzględniono do 31.10.1975r. , zgodnie z pismem zakładu pracy z dnia 3.09.2015r.

/odpowiedź na odwołanie - k. 10/

Na rozprawie z dnia 9 marca 2015 r. pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie i wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, a pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie.

/protokół rozprawy z dnia 9.03.2016r. k. 49/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący – R. K. urodził się (...) Ma wykształcenie zawodowe. Z zawodu jest mechanikiem samochodowym . Posiada dyplom mistrza. Ukończył 60 rok życia w dniu 12 kwietnia 2013r.

/bezsporne, a nadto wniosek o emeryturę – k. 1/2 wniosku w aktach emerytalnych ZUS/.

W dniu 29 czerwca 2015r. wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę, w którym oświadczył, że jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, ale wnosi o przekazanie środków, zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa.

/bezsporne, a nadto wniosek o emeryturę – k. 1/2 verte wniosku w aktach emerytalnych ZUS/

Odwołujący przed organem rentowym wykazał jako bezsporny łączny staż pracy wynoszący 29 lat 2 miesiące 1 dzień okresów składkowych i nieskładkowych.

/bezsporne, a nadto karta przebiegu zatrudnienia – k. 30 akt emerytalnych ZUS/

Na podstawie umowy o pracę z **dnia 7 marca 1977r.** wnioskodawca został zatrudniony w Przedsiębiorstwie Państwowym (...) jako mechanik samochodowy na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy. Wnioskodawca był zatrudniony w (...) **do 31 maja 1991r.**

Wnioskodawca otrzymał **świadcstwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach**, potwierdzające, że **w okresie od 7.03.1977r. do 31.12.1980r.** wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w **kanalach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych – jako mechanik samochodowy zatrudniony wyłącznie w kanałach remontowych** – wymienione w dziale XIV poz. 16 Wykazu A zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30.03.1985r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. U. (...) nr 1-3 poz. 1)

O dnia 1 lutego 1980r. zakład pracy powierzył wnioskodawcy obowiązki brygadzysty.

Z tego tytułu otrzymywał dodatek brygadzystowski. Jego brygada składała się z 4 osób. Od dnia 1.01.1981r. wykonywał naprawy układów hamulcowych, zawieszenia, skrzyni biegów, sprzęgła, Silniki, wyjmował w pojeździe, ale naprawy dokonywał specjalna brygada. Wnioskodawca wyjmował silnik i, po naprawie, montował ponownie – stojąc w kanale. Zajmował się naprawami tylnych mostów pojazdów dostawczych np. Ż., N. Wyjmował tylne mosty, stojąc w kanale, ale napraw dokonywał na tzw. falbanku czyli stanowisku naprawczym

, mieszczącym się na hali napraw, **ale poza kanałem**. W przypadku naprawy tylnych mostów: wyjmowanie tylnego mostu zajmowało Ok. 2 godzin z pozycji kanałowej, **naprawa poza kanałem na tzw. falbanku – 2 godziny**, ponowny montaż – 2 godziny. Wnioskodawca naprawiał układy hamulcowe stojąc w kanale. W POLMOZYCIE było 10 lub 11 kanałów. W każdym kanale – 2 mechaników. Skrzynie biegów wnioskodawca, pracując także jako mechanik, mimo funkcji brygadzysty, wyjmował z pojazdów, stojąc w kanale, zanosił na falbanek i tam wykonywał naprawy. Po naprawie ponownie montował ją do samochodu. Resory, sprzęgła wyjmował z samochodów, stając w kanale. R. podlegały wymianie, nie naprawom. Zajmował się także wymianą hamulców bębnowych; zdejmował bęben, stojąc z boku pojazdu. **Okładziny ściernie nabijał na falbanku.** Wnioskodawca wykonywał także wymianę świec, filtrów powietrza, olejów. Wewnątrz pojazdów wykonywał wymiany głowic. Naprawom podlegały pojazdy samochodowe marek: Ż., N., osobowych: W., Zaporozec. Nie było napraw samochodów ciężarowych.

Wykonywanie czynności w kanałach nie zajmowało wnioskodawcy pełnego wymiaru czasu pracy

/dowód: akta osobowe z PP (...) k. 42, świadectwo pracy w szczególnych warunkach – k. 19 akt ZUS, **zeznania świadków: J. T. k. 48 odwr., A. Z. k. 48 odwr, 49, wnioskodawcy k. 49/**

Wnioskodawca nie wykonywał napraw blacharskich, lakierniczych, elektrycznych – gdyż te prace wykonywały specjalistyczne brygady.

Jako brygadzysta wnioskodawca także wykonywał czynności mechanika , a dodatkowo rozpisывał zlecenia na wykonanie określonych prac naprawczych . Ale te zlecenia często rozpisывał po zakończeniu dnia pracy Czasem wykonywał czynności za mniej sprawnego mechanika.

/dowody: akta osobowe z PP (...) k. 42, świadectwo pracy w szczególnych warunkach – k. 19akt ZUS, zeznania świadków: J. T. k. 48 odwr., A. Z. k. 48 odwr, 49, wnioskodawcy k. 49/

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy dokonał na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz załączonych do nich aktach ZUS i aktach osobowych odwołującego, a także w oparciu o osobowe źródła dowodowe w postaci zeznań wnioskodawcy oraz zeznań przesłuchanych w charakterze świadków: J. T. , który w okresie od 1979r. do 1990r. był zatrudniony w PP (...) jako mechanik samochodowy , a następnie jako mistrz i to on, jako przełożony wnioskodawcy , wykonywał czynności administracyjne , A. Z. , który był zatrudniony w (...) od 1972r. do 1989r. jako mechanik samochodowy . Pracował w innej brygadzie , ale na tej samej hali , na której pracował wnioskodawca .

Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom świadków **odnośnie do czynności , które wykonywał wnioskodawca w kanale i poza kanałem.** Świadek J. T. ,jako przełożony wnioskodawcy zeznał , że czas pracy wnioskodawcy w kanale to **Ok. 80% czasu** pracy, a świadek A. Z. ,**który wykonywał takie same czynności jak wnioskodawca , gdyż był zarówno mechanikiem jak i brygadzystą zeznał że czas pracy na takim stanowisku to 50% w kanale i 50% poza kanałem.** Natomiast sam wnioskodawca zeznał, opisując , **wykonywane czynności w kanale i poza nim, że w kanale spędzał Ok. 3-4 czasu** . Zeznania wnioskodawcy znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym , dlatego Sąd dał im wiarę.

Nie zmienia też oceny charakteru wykonywanej pracy przez wnioskodawcę to, że skarżący od 1980r pracował jako brygadzysta - mechanik. Zeznania przesłuchanych świadków pozwoliły bowiem na poczynienie stanowczych ustaleń w niniejszej sprawie co do tego, że skarżący obowiązki związane z rozdzieleniem prac na dany dzień pomiędzy poszczególnych pracowników jego brygady wykonywał w krótkim czasie,bez zakłócania normalnego cyklu wykonywanych czynności mechanika.

Dodać należy, że Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy, iż pomimo tego, że pracował jako brygadzysta to jednak w rzeczywistości wykonywał tak samo jak poprzednio w pełnym wymiarze pracę mechanika napraw pojazdów samochodowych, **choć nie tylko w kanałach remontowych** .

Przesłuchani w sprawie świadkowie pracowali razem z wnioskodawcą w spornym okresie w tym samym zakładzie pracy i niewątpliwie mają wiedzę na temat charakteru pracy skarżącego i wymiaru czasu pracy w jaki skarżący wykonywał w badanym okresie powierzone mu obowiązki pracownicze. Dając wiarę zeznaniom wszystkich wymienionych wyżej świadków co wykonywanych przez skarżącego czynności, Sąd Okręgowy zważył, iż nie są to osoby zainteresowane rozstrzygnięciem sprawy na korzyść którejkolwiek ze stron. Ponadto zeznania tych świadków oraz zeznania wnioskodawcy wzajemnie ze sobą korelują, tworząc spójną, logiczną całość i stanowią tym samym wiarygodne źródło dowodowe. Zeznania przesłuchanych w sprawie świadków wraz z zeznaniami odwołującego co do tego, że w spornym okresie skarżący wykonywał pracę, mechanika napraw pojazdów samochodowych , brygadzysty – mechanika , **ale nie w pełnym wymiarze czasu pracy wnioskodawca wykonywał czynności przy naprawie pojazdów mechanicznych - kanałach remontowych**

Sąd zwraca uwagę, że zakład pracy -następca prawny PP (...) + (...) S.A wystawił wnioskodawcy świadectwo pracy w szczególnych warunkach **tylko potwierdzając okres od 7.03.1977r. do 31.12.1980r. , a nie pełen okres zatrudnienia** .

Decyzją z dnia 25 września 2015r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił R. K. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca nie udowodnił na dzień 1 stycznia 1999 roku wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze stażu pracy.

ZUS uznał pracę wykonywaną w szczególnych warunkach w wymiarze 5 lat 6 miesięcy 23 dni w okresie 17.11.1975r. do 14.02.1977r. w Przedsiębiorstwie (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, w okresie 7.03.1977r. do 31.12.1980r. w Przedsiębiorstwie Państwowym (...) oraz 2.05.1975r. do 31.10.1975r. w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, zmieniając decyzję z dnia 6.08.2015r. w zakresie uwzględnionego stażu w szczególnych warunkach

/decyzja - k. 39 akt emerytalnych ZUS/

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

W **myśl art. 184 ust. 1** ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998 roku (t.j. Dz. U. z 2015r. poz. 748.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz,
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś w ust. 2 w/w przepisu (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2013 roku) postanowiono, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Stosownie do treści przepisu art. 32 ust. 1 w/w ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Zgodnie zaś z treścią **art. 32 ust. 2** przytoczonej ustawy, dla celów ustalenia uprawnień do emerytury w obniżonym wieku, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości, lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Szczegółowe warunki uzyskania dochodzonego świadczenia reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Zgodnie z treścią § 1 ust. 1 tego rozporządzenia stosuje się je do pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4 – 15, oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Według treści § 3 i 4 tego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W świetle § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia oraz zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym powyższe okoliczności pracownik jest obowiązany udowodnić (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 1997 roku II UKN 417/97 – (...) i US (...) i wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000 roku II UKN 39/00 Prok. i Prawo (...)).

Stosownie do § 2 ust. 2 okresy takiej pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według określonego wzoru, lub w świadectwie pracy.

W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości fakt, iż wnioskodawca spełnia przesłanki ustawowe: co do wieku, okresów składkowych i nieskładkowych oraz nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego.

W ocenie Sądu wnioskodawca nie spełnia warunku co do posiadania 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Regulacja § 2, statuująca ograniczenia dowodowe i obowiązująca w postępowaniu przed organem rentowym, nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach Sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 roku sygn. III UZP 5/85, uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 roku III UZP 6/84).

Podkreślić należy, iż istotnym jest jakie prace faktycznie w toku swojego zatrudnienia wykonywał skarżący oraz czy prace te są wymienione w cytowanym wyżej rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 roku, gdyż właśnie to rozporządzenie jest aktem prawnym, w oparciu o który należy orzekać, czy dana praca była pracą w warunkach szczególnych.

W wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 kwietnia 2012 roku (III AUa 222/12, Lex nr 1171355) podniesiono, iż dla uznania konkretnego rodzaju lub stanowiska pracy za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze decydujące znaczenie ma to, czy jest to praca wymieniona w rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U, Nr 8, poz. 4 ze zmianami) oraz w wykazach stanowiących załącznik do tego rozporządzenia, natomiast wykazy stanowisk ustalane przez właściwe podmioty w odniesieniu do podległych zakładów pracy mają jedynie charakter techniczno-porządkujący.

Natomiast w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2010 roku (I UK 324/09, Lex nr 1001287) podniesiono, iż § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zmianami) nie mogą być interpretowane w ten sposób, że pracownicy zatrudnieni na stanowiskach nie wymienionych w wykazach branżowych nie mają prawa do świadczeń emerytalnych przysługujących ze względu na wykonywanie pracy w szczególnych warunkach, pomimo tego, że pracą taką faktycznie wykonywali. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy podniósł, iż regulacja zawarta w § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia, uprawniająca wymienione w nich podmioty do sporządzenia w podległych i nadzorowanych zakładach pracy wykazów stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B, nie rozszerzała ani nie ograniczała uprawnień pracowników, gdyż wykazy branżowe musiały być dostosowane do treści załączników do rozporządzenia i co do zasady stanowiły jedynie konkretyzację zakresu prac objętych tym rozporządzeniem w poszczególnych resortach i należących do nich zakładach. Inaczej rzecz ujmując, § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia nigdy nie mogły być interpretowane w ten sposób, że pracownicy zatrudnieni na stanowiskach nie wymienionych w wykazach branżowych nie mieli prawa do świadczeń emerytalnych przysługujących ze względu na wykonywanie pracy w szczególnych warunkach, pomimo tego, że pracą taką faktycznie wykonywali. Wymienione przepisy z jednej strony odnosiły się do prowadzenia dokumentacji, na podstawie której pracodawca zobowiązany był z mocy § 2 ust. 2 rozporządzenia do stwierdzenia okresów wykonywania pracy w warunkach szczególnych, z drugiej natomiast – uwzględniając specyfikę danego resortu i wchodzących w

jego skład zakładów – określały szczegółowo stanowiska pracy, na których występowały rodzaje pracy wymienione w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. W tym tylko zakresie zarządzenie resortowe może być pomocne przy ocenie charakteru i kwalifikacji prac o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w rozumieniu art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach. Te właśnie kryteria decydują bowiem o zakwalifikowaniu prac danego rodzaju do prac wymienionych w wykazie A lub B załącznika do rozporządzenia, których wykonywanie uprawnia – na podstawie art. 32 ust. 1 tej ustawy – do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, przy uwzględnieniu stopnia ich wpływu na wcześniejszą utratę zdolności do wykonywania zawodu. Dalej Sąd Najwyższy podniósł, że zarządzenia resortowe nie mieszczą się w kategorii źródeł powszechnie obowiązującego prawa (art. 87 Konstytucji RP), mają charakter wewnętrzny i obowiązują tylko jednostki organizacyjne podległe organowi wydającemu te akty, a w konsekwencji nie mogą stanowić podstawy decyzji wobec obywateli, osób prawnych oraz innych podmiotów (art. 93 ust. 1 i 2 Konstytucji RP).

Stanowisko Sądu Najwyższego w całości poparł Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 24 kwietnia 2013 roku (III AUa 238/13, Lex nr 1313374) podnosząc, iż źródłem prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach jest ustawa z 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jak i rozporządzenie z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zmianami). Nie jest nim natomiast zarządzenie resortowe, jako że nie stanowi źródła prawa – art. 87 Konstytucji RP.

W ocenie Sądu przeprowadzone postępowanie dowodowe dało jednoznaczne podstawy do uznania, iż skarżący nie spełnił przesłanki 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach,

Z dokonanych ustaleń wynika, że na podstawie umowy o pracę z **dnia 7 marca 1977r.** wnioskodawca został zatrudniony w Przedsiębiorstwie Państwowym (...) jako mechanik samochodowy na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy. Wnioskodawca był zatrudniony w (...) **do 31 maja 1991r.**

Bezspornym jest fakt, że wnioskodawca otrzymał świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, potwierdzające, że **w okresie od 7.03.1977r. do 31.12.1980r.** wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w **kanalach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych – jako mechanik samochodowy zatrudniony wyłącznie w kanałach remontowych** – wymienione w dziale XIV poz. 16 Wykazu A zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30.03.1985r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. U. (...) nr 1-3 poz. 1)

Ale zakład pracy nie potwierdził pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w pozostałym okresie zatrudnienia tj. do 31.05.1991r.

Z dokonanych ustaleń wynika, że od dnia 1 lutego 1980r. zakład pracy powierzył wnioskodawcy obowiązki brygadzysty. Jego brygada składała się z 4 osób.

Od dnia 1.01.1981r. wykonywał naprawy układów hamulcowych, zawieszania, skrzyni biegów, sprzęgła, Silniki, wyjmował w pojeździe, ale naprawy dokonywał specjalna brygada. Wnioskodawca wyjmował silnik i, po naprawie, montował ponownie – stojąc w kanale. Zajmował się naprawami tylnych mostów pojazdów dostawczych np. Z., N. Wyjmował tylne mosty, stojąc w kanale, ale napraw dokonywał na tzw. falbanku czyli stanowisku naprawczym

, mieszczącym się na hali napraw, **ale poza kanałem**. W przypadku naprawy tylnych mostów: wyjmowanie tylnego mostu zajmowało Ok. 2 godzin z pozycji kanałowej, **naprawa poza kanałem na tzw. falbanku – 2 godziny**, ponowny montaż – 2 godziny. Wnioskodawca naprawiał układy hamulcowe stojąc w kanale. W POLMOZYcie było 10 lub 11 kanałów. W każdym kanale – 2 mechaników. Skrzynie biegów wnioskodawca, pracując także jako mechanik, mimo funkcji brygadzysty, wyjmował z pojazdów, stojąc w kanale, zanosił na falbanek i tam wykonywał naprawy. Po naprawie ponownie montował ją do samochodu. Resory, sprzęgła wyjmował z

samochodów, stając w kanale R. podlegały wymianie , nie naprawom. Zajmował się także wymianą hamulców bębnowych; zdejmował bęben , stojąc z boku pojazdu. Okładziny ściernie nabijał na falbanku. Wnioskodawca wykonywał także wymianę świec , filtrów powietrza , olejów. Wewnątrz pojazdów wykonywał wymiany głowic. Naprawom podlegały pojazdy samochodowe marek: Ż., N., osobowych: W., Zaporozec . Nie było napraw samochodów ciężarowych.

Wykonywanie czynności w kanałach nie zajmowało wnioskodawcy pełnego wymiaru czasu pracy .

Trudno oczywiście precyzyjnie ustalić jaki procent czasu pracy wnioskodawcy to czas faktycznego wykonywania czynności w kanale . Zeznania w tej kwestii świadków i wnioskodawcy nie są zgodne, ale bezspornie z ich - wnioskodawcy i świadków -zeznań wynika jednoznacznie ze praca w kanale nie wypełniała wnioskodawcy pełnego wymiaru czasu pracy czyli ze ***wykonywał czynności przy naprawach pojazdów mechanicznych zarówno w kanałach remontowych , jak i poza kanałami.***

Z dokonanych ustaleń wynika ze wnioskodawca nie wykonywał napraw blacharskich, lakierniczych, elektrycznych – gdyż te prace wykonywały specjalistyczne brygady. A jako brygadzysta wnioskodawca także wykonywał czynności mechanika , a dodatkowo rozpisывał zlecenia na wykonanie określonych prac naprawczych . Ale te zlecenia często rozpisывał po zakończeniu dnia pracy Czasem wykonywał czynności za mniej sprawnego mechanika.

Sąd, oczywiście ma wiadomość orzeczniczą , analizując prace wykonywane w kanałach remontowych , że nie chodzi o sam fakt przebywania odwołującego w kanale przez całą dniówkę, że praca mechanika w kanale nigdy nie trwa faktycznie, efektywnie „pełnych” 8 godzin. Ale w przedmiotowym stanie faktycznym wnioskodawca nie wykonywał , poza kanałem innych równorzędnych prac, które nie mieszczą się w zakresie prac mechanika wykonywanych stricte w kanale remontowym, a do takich mogłyby należeć np. pokwitowanie pobranych materiałów i narzędzi z magazynu oraz rozliczenie się z wykonanych napraw., rozliczenie się z narzędzi pobranych do wykonania naprawy. A w spornym okresie ,w przedmiotowym stanie faktycznym wnioskodawca wykonywał , opisane przez Sąd czynności poza kanałami w wymiarze podważającym uznanie ,ze prace w kanałach wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy.

Przypomnieć należy, że do przyznania emerytury konieczne jest, aby wszystkie wskazane w cytowanych przepisach przesłanki zostały spełnione łącznie. Bez kumulatywnego spełnienia powyższych warunków sprawia, że prawo do emerytury w oparciu o art. 184 cytowanej ustawy, nie przysługuje.

Mając na uwadze , że decyzją z dnia 25 września 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 6.08.2015r. w zakresie uwzględnionego stażu w szczególnych warunkach , Sąd ,na podstawie art. 477 ze znacznikiem 13 k.p.c umorzył w tym zakresie postępowanie w sprawie.

A na podstawie art. 477¹⁴ § 1k.p.c. oddalił odwołanie w pozostałym zakresie

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy